

ΗΓΕΜΟΝΙΔΕΣ ΒΟΥΤΗΓΜΕΝΕΣ ΣΤΟ ΑΙΜΑ

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΦΡΕΔΕΓΟΝΔΗ

Πώς έγινε βασίλισσα η Φρεδεγόνδη. Από το δρέμε, στέ θρένε της Γαλλίας. Πώς εξεμεταλλεύθη τόν έρωτα του βασιλέως Χιλπερίκ. Οι καταχθόνιοι σκοπέι της. Πατώντας επί πτωμάτων. Τό δηλητήριο και τό στίλετο. Όπου άπατά και δολοφονεί και τόν ίδιο τό σύζυγό της. Η άχαριστία της πρós εκείνους πού τήν υπεράσπισαν. Μητέρα και κέρη. Πώς γλύτωσε ή κέρη της Ριγκουνδή άπ' τό νίξιμο, κ.τ.λ.

Ό Βασιλέως Χιλπερίκ.

πον έγκλημάτων. Και πραγματικά, πέρασε τή ζωή της κολιμπώντας στο αίμα και πατώντας πάνω σέ πτώματα!

Η Φρεδεγόνδη γεννήθηκε τό έτος 543 μ.Χ. στή γαλλική κομησότι Μοντινιέ, άπό ταπεινή και άσημη οικογένεια.

Νεωτάτη, κατόρθωσε νά μπη στήν Αύλή του τότε βασιλέως της Γαλλίας Χιλπερίκ, όπου, πολύ γρήγορα διεκρίθη κ' έτεβλήθη χάρις στήν όμορφιά της και στήν καταπληκτική της έξεινάδα.

Από τούς πρότους πού γοητεύτηκαν άπό τήν όμορφιά της, ήταν κ' ο βασιλέως Χιλπερίκ. Τήν έκαμε κυρία τών Τιμών της συζύγου του Άντοβέο, τή γέμισε τιμές και δόξα, κ' έλ' αυτά για νά κερδίση τήν καρδιά της.

Μά ή διαβολομένη Φρεδεγόνδη κατόρθωσε νά του γλυστράη διαρκώς μέσ' από τά χέρια. Δέν απέκρουε τόν έρωτά του, μά ούτε και τόν άφινα νά έγγιση έπάνω της, άνάβοντας του έτοι διαρκώς και περισσότερο τόν πόθο. Τήν τακτική αυτή τήν έφάρμοζε ή Φρεδεγόνδη όχι από σεμνότητα, αλλά γιατί είχε ένα καταχθόνιο σκοπό, μά πολύ μεγάλη φιλοδοξία: Νά γίνει βασίλισσα της Γαλλίας. Κ' έβαλε όλα τά δυνάτια της, μεταχειρίστηκε όλα τά μέσα για νά έπιτύχη τόν σκοπό της αυτόν.

Πραγματικώς δε, όταν ή διαβολογυναικα αυτή βεβαιώθηκε ότι ο βασιλέως ήταν πειά τυφλός από τόν έρωτά του, σκλάβος της πίστός, έτοιμος νά κάνει τά πάντα για χάρι της, ή Φρεδεγόνδη δηλητηρίασε τή βασίλισσα Άντοβέο! Μά τό έγκλημα της αυτό δέν τήν ώφέλησε καθόλου, δέν τήν ανέβασε στο θρόνο της Γαλλίας. Γιατί ο Χιλπερίκ, παρ' όλη τήν αγάπη πού τής είχε, έννιμασύθηκε μετά τόν θάνατο της Άντοβέο, τήν όραία και νεαροτάτη Γκαλσόντ, κόρη του βασιλέως τών Βησιγότθων Άθανάγιλδ, του όποιου ή Ισχυρά συμμαχία του ήταν απαραίτητη τήν περίοδο αυτή. Έκτός αυτού, ή νεαρά βασίλισσα έπληρε ήγεμονική πρόικα κ' έτσι τ' άδειανά ταμεία του βασιλέως τών Γάλλων γέμισαν με χρυσάφι.

Αλλά ή Φρεδεγόνδη δέν απέλιπίστηκε μετά τήν πρώτη της αυτή άποτυχία. Ήταν γυναίκα άκατάβλητη και για νά φτάση στο σκοπό της, έξακολοινοόσε νά έρωτοτροπή με τόν βασιλέα. Ό Χιλπερίκ, άν και νεόγαμος, σεργιάνει μτρος στα πόδια της γόησσας αυτής. Τό πάθος του αυτό έδωσε στή Φρεδεγόνδη νέες έλπίδες για τήν πραγματοποίηση του σκοπού της. Έπρεπε νά γίνει βασίλισσα της Γαλλίας, με κάθε μέσον, με κάθε θυσία.

Έπιτόδιο στο δρόμο της ήταν τώρα ή όραία Γκαλσόντ. Και ή Φρεδεγόνδη χρησιμοποίησε κ' εναντίον αυτής τό δηλητήριο. Έτσι ο βασιλέως της Γαλλίας έβρισκε και για δεύτερη φορά χήρος.

Όταν ο θάνατος της νεαρής βασίλισσας Γκαλσόντ έγινε γνωστός, ο γαλλικός λαός έξηγέθη. Όλοι ήξεραν τί γινόταν στο παλάτι κ' όλα κατερέφοντο εναντίον της Φρεδεγόνδης, άποκαλούντες αυτήν φαρμακεύτρια. Πολ. λοι μάλιστα δέν έδισταζαν νά της άπευθώσουν τήν κατηγορία αυτή κατά πρόσωπο.

Μά ή Φρεδεγόνδη γελούσε σαρκαστικά και τούς άπαντούς: — Πώς μπορείς ν' άποδείξεις ότι έγώ δηλητηρίασα τή βασίλισσα. Άποδείξετέ το λοιπόν!... Τί διατύζετε!...

Δέν έφοβόταν κανένα ή έγκληματική γυναίκα, γιατί ήξερε πός ο βασιλέως τήν έλάτρευε. Τήν έλάτρευε μάλιστα τόσο, ώστε έπει' από λίγον καιρό τήν έκανε συζύγο του.

Έτσι, τό μεγάλο θνείρο της Φρεδεγόνδης είχε πραγματοποιηθεί πειά. Είχε γίνει βασίλισσα της Γαλλίας, βασίλισσα παντοδύναμη μάλιστα, γιατί αυτή κυβερνούσε πραγματικά τή χώρα. Ό Χιλπερίκ ήταν άλλως ένα παιγνίδιο στα χέρια της. Ένας δούλος πού τσολιζόταν νά ικανοποιή κάθε τήν έπιθυμία.

Για νά σφαιε βίως και τήν αλήθεια, πρέπει νά όμολογήσουμε ότι ο Χιλπερίκ, άν δέν είχε τή Φρεδεγόνδη, δέν θα κατόρθωνε νά διατήρηση για πολόν καιρό τό βασίλειό του. Η γυναίκα αυτή, πού ήταν διαβολικά έξυπνη, άποφασιστική και τολμηρή, τόν έσασε τόσο άπ' τούς έξωτεριούς, όσο κ' άπ' τούς έξωτεριούς έχθρούς του.

Και, πρώτα-πρώτα, τόν απήλλαξε από τ' άδελφά του. Ό Χιλπερίκ είχε τέσσερες άδελφούς, τόν Σιγκμπερο, τόν Μεροβί, τόν Κλόβι και τόν Πρετεξιάτ. Κ' οι τέσσερες ήσαν πανίσχυροι φεουδάρχαι και φιλοδοξούσαν νά εκθρονίσουν τόν άδελφό τούς και νά γίνουν αυτοί βασιλείς της Γαλλίας.

Για νά πετύχουν λοιπόν τόν σκοπό τούς, συμμαχοήσαν κάθε τόσο μεταξύ τούς κ' έξεστράτευαν εναντίον του Χιλπερίκ, ο όποιος με δυσκολία κατόρθωνε νά τούς άποκοπή.

Η Φρεδεγόνδη όμως δέν μπορούσε ν' άνεχθή τήν κατάσταση αυτή. Κ' έπειδή δέν μπορούσε νά τά βγάλη πέρα με τή δύναμη, άποφάσισε νά καταφύγη πάλι στο έγκλημα! Άνέθεσε λοιπόν σέ δύο έμπιστους της νά δηλητηριάσουν τόν μεγαλύτερο άπ' τούς άδελφούς του συζύγου της, ο όποιος ήταν κ' ο πιο άμείλικτος έχθρός του. Και πράγματι, έπει' από μά βδομάδα, έφθασε μήνυμα στήν Αύλή του Χιλπερίκ ότι ο Σιγκμπερο είχε πεθάνει ξαφνικά, δηλητηριασμένος.

Μετά τήν έπιτυχία της αυτή, ή Φρεδεγόνδη ξεφόρτωσε περισσότερο, Χωρίς νά χάνη καιρό, έβαλε τούς άνηθρούς της και σκότους δολοφονικά τούς δύο άλλους άνδραδέλους της και τόν τέταρτο, τόν Πρετεξιάτ, τόν δηλητηρίασε ή ίδια σ' ένα άνακτορικό συμπόσιο, στο όποιο τόν προσκάλεσε δήθεν για νά συμπιλιωθούν.

Τώρα ο Χιλπερίκ μπορούσε νά βασιλεύη ήσυχος πειά κ' άνένόχλητος άπ' τις φιλοδοξίες τών αδελφών του. Μά δέν βασίλευσε πολόν καιρό. Ήταν γραφτό και σ' αυτόν νά έχη τό ίδιο τέλος με τ' άδελφά του, νά δολοφονηθή δηλαδή άπ' τή γυναίκα του.

Τήν έποχή εκείνη ή Φρεδεγόνδη κυριεύτηκε ξαφνικά από ένα τρέλλο έρωτικό πάθος για έναν από τούς άνδρειότερους πολεμιστές του Χιλπερίκ, τόν Λαντρώ. Στην άσχη ή σχέση: τούς παρέμειναν κρυφές, μά δέν άργησαν ν' άποκαλυφθούν.

Ό Χιλπερίκ, όπως δλοι σχεδόν οι βασιλείς του Μεσαιωνού, ήταν μακαώδης κτηνής.

Ένα πρωί λοιπόν του έτους 584, είχε σηκωθεί πολόν πρωί για νά πάη, κατά τή συνήθειά του, μαζί με τούς αδελφούς και τούς συματοφιλιάς του, στο κνήρι. Πρίν ξεκινήσει όμως, δέλησε νά χαρετήση τή συζύγο του κ' άνέβηκε στο διαμερίσιό της από μά μυστική σκάλα, τήν όποια σπανιότατα χρησιμοποιούσε. Τή σκάλα όμως αυτή τή χρησιμοποίησε κάθε νύχτα ο Λαντρώ για νά φτάνη ως τήν κάμαρα της βασιλικής του αίλης.

Όταν ή Φρεδεγόνδη άκουσε βήματα στη σκάλα, πετάχτηκε άπ' τό κρεβάτι της και νομιζόντας πός ήταν ο εκλεκτός της, άνοιξε τήν πόρτα και ειπε: — Πολύ νωρίς έρχεσαι σήμερα, γλυκέριου Λαντρώ. Δέν περιμένεις νά φύγη πρώτα ο Χιλπερίκ;

Τά λόγια αυτά τά ειπε, χωρίς νά ξεχωρίση στο μισοκόταδο της σκάλας πούς ήταν εκείνος, στόν όποιο μιλούσε. Όταν όμως ο Χιλπερίκ πληρώσε, ή Φρεδεγόνδη κατάλαβε τή γκάφρα της κ' άπόμεινε με τό στόμα άνοιχτό.

Χωρίς νά πη λέξι ο βασιλέως, έκανε μεταβολή. Ξανακατέθηκε κάτω κ' άκούροισθίμενος από τή συνουσία του, ξεκίνησε για τό κνήρι.

Όταν έβρισκε μόνη ή Φρεδεγόνδη, κατάλαβε πός ήταν χαμένη. Έστειλε άμέσως μ' έναν έμπιστό τόν ένα γράμμα στόν Λαντρώ, στο όποιο τόν πληροφορούσε για δ.τι είχε συμβεί. «Είμαστε χαμένοι, τού έγραψε. Ό μόνος τρόπος για νά γλυτώσουμε, είναι νά σκοταθή ο Χιλπερίκ στο δρόμο, πρίν προφτάσει νά γυρίση άπ' τό

και, γιατί ήξερε πός ο βασιλέως τήν έλάτρευε. Τήν έλάτρευε μάλιστα τόσο, ώστε έπει' από λίγον καιρό τήν έκανε συζύγο του.

Έτσι, τό μεγάλο θνείρο της Φρεδεγόνδης είχε πραγματοποιηθεί πειά. Είχε γίνει βασίλισσα της Γαλλίας, βασίλισσα παντοδύναμη μάλιστα, γιατί αυτή κυβερνούσε πραγματικά τή χώρα. Ό Χιλπερίκ ήταν άλλως ένα παιγνίδιο στα χέρια της. Ένας δούλος πού τσολιζόταν νά ικανοποιή κάθε τήν έπιθυμία.

Για νά σφαιε βίως και τήν αλήθεια, πρέπει νά όμολογήσουμε ότι ο Χιλπερίκ, άν δέν είχε τή Φρεδεγόνδη, δέν θα κατόρθωνε νά διατήρηση για πολόν καιρό τό βασίλειό του. Η γυναίκα αυτή, πού ήταν διαβολικά έξυπνη, άποφασιστική και τολμηρή, τόν έσασε τόσο άπ' τούς έξωτεριούς, όσο κ' άπ' τούς έξωτεριούς έχθρούς του.

Και, πρώτα-πρώτα, τόν απήλλαξε από τ' άδελφά του. Ό Χιλπερίκ είχε τέσσερες άδελφούς, τόν Σιγκμπερο, τόν Μεροβί, τόν Κλόβι και τόν Πρετεξιάτ. Κ' οι τέσσερες ήσαν πανίσχυροι φεουδάρχαι και φιλοδοξούσαν νά εκθρονίσουν τόν άδελφό τούς και νά γίνουν αυτοί βασιλείς της Γαλλίας.

Για νά πετύχουν λοιπόν τόν σκοπό τούς, συμμαχοήσαν κάθε τόσο μεταξύ τούς κ' έξεστράτευαν εναντίον του Χιλπερίκ, ο όποιος με δυσκολία κατόρθωνε νά τούς άποκοπή.

Η Φρεδεγόνδη όμως δέν μπορούσε ν' άνεχθή τήν κατάσταση αυτή. Κ' έπειδή δέν μπορούσε νά τά βγάλη πέρα με τή δύναμη, άποφάσισε νά καταφύγη πάλι στο έγκλημα! Άνέθεσε λοιπόν σέ δύο έμπιστους της νά δηλητηριάσουν τόν μεγαλύτερο άπ' τούς άδελφούς του συζύγου της, ο όποιος ήταν κ' ο πιο άμείλικτος έχθρός του. Και πράγματι, έπει' από μά βδομάδα, έφθασε μήνυμα στήν Αύλή του Χιλπερίκ ότι ο Σιγκμπερο είχε πεθάνει ξαφνικά, δηλητηριασμένος.

Μετά τήν έπιτυχία της αυτή, ή Φρεδεγόνδη ξεφόρτωσε περισσότερο, Χωρίς νά χάνη καιρό, έβαλε τούς άνηθρούς της και σκότους δολοφονικά τούς δύο άλλους άνδραδέλους της και τόν τέταρτο, τόν Πρετεξιάτ, τόν δηλητηρίασε ή ίδια σ' ένα άνακτορικό συμπόσιο, στο όποιο τόν προσκάλεσε δήθεν για νά συμπιλιωθούν.

Τώρα ο Χιλπερίκ μπορούσε νά βασιλεύη ήσυχος πειά κ' άνένόχλητος άπ' τις φιλοδοξίες τών αδελφών του. Μά δέν βασίλευσε πολόν καιρό. Ήταν γραφτό και σ' αυτόν νά έχη τό ίδιο τέλος με τ' άδελφά του, νά δολοφονηθή δηλαδή άπ' τή γυναίκα του.

Τήν έποχή εκείνη ή Φρεδεγόνδη κυριεύτηκε ξαφνικά από ένα τρέλλο έρωτικό πάθος για έναν από τούς άνδρειότερους πολεμιστές του Χιλπερίκ, τόν Λαντρώ. Στην άσχη ή σχέση: τούς παρέμειναν κρυφές, μά δέν άργησαν ν' άποκαλυφθούν.

Ό Χιλπερίκ, όπως δλοι σχεδόν οι βασιλείς του Μεσαιωνού, ήταν μακαώδης κτηνής.

Ένα πρωί λοιπόν του έτους 584, είχε σηκωθεί πολόν πρωί για νά πάη, κατά τή συνήθειά του, μαζί με τούς αδελφούς και τούς συματοφιλιάς του, στο κνήρι. Πρίν ξεκινήσει όμως, δέλησε νά χαρετήση τή συζύγο του κ' άνέβηκε στο διαμερίσιό της από μά μυστική σκάλα, τήν όποια σπανιότατα χρησιμοποιούσε. Τή σκάλα όμως αυτή τή χρησιμοποίησε κάθε νύχτα ο Λαντρώ για νά φτάνη ως τήν κάμαρα της βασιλικής του αίλης.

Όταν ή Φρεδεγόνδη άκουσε βήματα στη σκάλα, πετάχτηκε άπ' τό κρεβάτι της και νομιζόντας πός ήταν ο εκλεκτός της, άνοιξε τήν πόρτα και ειπε: — Πολύ νωρίς έρχεσαι σήμερα, γλυκέριου Λαντρώ. Δέν περιμένεις νά φύγη πρώτα ο Χιλπερίκ;

Τά λόγια αυτά τά ειπε, χωρίς νά ξεχωρίση στο μισοκόταδο της σκάλας πούς ήταν εκείνος, στόν όποιο μιλούσε. Όταν όμως ο Χιλπερίκ πληρώσε, ή Φρεδεγόνδη κατάλαβε τή γκάφρα της κ' άπόμεινε με τό στόμα άνοιχτό.

Χωρίς νά πη λέξι ο βασιλέως, έκανε μεταβολή. Ξανακατέθηκε κάτω κ' άκούροισθίμενος από τή συνουσία του, ξεκίνησε για τό κνήρι.

Όταν έβρισκε μόνη ή Φρεδεγόνδη, κατάλαβε πός ήταν χαμένη. Έστειλε άμέσως μ' έναν έμπιστό τόν ένα γράμμα στόν Λαντρώ, στο όποιο τόν πληροφορούσε για δ.τι είχε συμβεί. «Είμαστε χαμένοι, τού έγραψε. Ό μόνος τρόπος για νά γλυτώσουμε, είναι νά σκοταθή ο Χιλπερίκ στο δρόμο, πρίν προφτάσει νά γυρίση άπ' τό

Χιλπερίκ και Φρεδεγόνδη.

κωνήρι στο παλάτι».

Ο Λαυρέν δεν έβγαζε ούτε στιγμή. Έστελλε άμεσα ένα μεγάλο απόσπασμα από άρπαιομένους του πολεμιστάς, να στήσουν καρτέρι στο δρόμο. Απ' τον άπειρο θά περνούσε η βασιλική συνοδεία, γυρίζοντας στο παλάτι. Κι' όταν, κατά το βράδυ, φάνηκε ο Χίλπερικ με την ακολουθία του, οι δολοφόνοι ώθησαν έναντιόν του και τον έσφαξαν, σκοτώνοντας συγχρόνως και τους περισσότερους από τους συνοδούς του.

Χάρης στο έγκλημα αυτό, η Φρεδεγόνδη έμεινε απόλυτη κυρίαρχος της Γαλλίας, αναλαβούσα την αντιβασιλεία εν όνοματι του ανήλικου γιου της.

Έκτος απ' το παιδί αυτό, η Φρεδεγόνδη είχε αποκτήσει με τον Χίλπερικ και μία κόρη, τη Ριγκούνδη. Μά, άγνωστο για ποιο λόγο, η Ριγκούνδη δεν αγαπούσε καθόλου τη μητέρα της και καθημερινώς σέχιδε απ' τον καιρό που ζούσε ακόμη ο Χίλπερικ, γινόντουσαν στο παλάτι άγριες σκηνές μεταξύ τους. Πολλές φορές μάλιστα, μητέρα και κόρη αρπάζονταν από τα μαλλιά και δεινονόταν αλλήτρα.

Μετά τον θάνατο του Χίλπερικ, το κακό παράγινε, γιατί η Ριγκούνδη ζητούσε απ' τη μητέρα της να της δώσει το μερίδιο που της άναλογούσε απ' τους θησαυρούς του πατέρα της. Τότε η Φρεδεγόνδη αποφάσισε να την ξεφορτωθή κι' αυτή, με τον ίδιο τρόπο που είχε ξεφορτωθεί όλους τους άνδρους που την ενόχλησαν στη ζωή της.

Μία μέρα λοιπόν φώναξε τη Ριγκούνδη στο διαμέρισμά της κι' άνοίγοντάς ένα μεγάλο σεντούκι, γεμάτο νομίσματα και χρυσασμά, της είπε:

— Έλα, να τελειώνουμε... Να οι θησαυροί του πατέρα σου! Έλα να τους μοιράσουμε... Για να μην της δει σε γέμισα στη μοιρασιά, μοιράσε τους μόνη σου.

Η νέα, άναποτη, έσκαψε πάνω απ' το σεντούκι. Τότε όμως η Φρεδεγόνδη την έσπρωξε άποτομα προς τα μέσα και κατέβασε το σκεπάσμα, προσπαθώντας έτσι να την πνίξη. Μά η νέα άρχισε να ξεφρονίζει και μερικoi αδελφοί, ακούγοντας τις φωνές της, έτρεξαν μέσα και την έσωσαν.

Τά πρώτα χρόνια της αντιβασιλείας της Φρεδεγόνδης ήσαν περιπετειώδη κι' άνησυχα.

Οι γειτονικοί βασιλείς, βλέποντας πως στο θρόνο της Γαλλίας καθόταν μία γυναίκα, νομίσαν κατάλληλη την ευκαιρία να κατακτήσουν το βασίλειό της.

Και πρώτος ο βασιλεύς της Αυστρασίας Χίλντεμπερ ο 2ος, έξεστράτευσε άφηνδιαστικά έναντιόν της.

Η Φρεδεγόνδη κατέφυγε τότε, μαζί με την Αύλη της, μέσα στη τειχη των Παρισίων κι' από εκεί έστειλε μήνυμα στον βασιλέα της Βουργουνδίας Γκοντράν, ζητώντας την προστασία του. Ο Γκοντράν άνακηρύχθηκε πρόθυμα προστατής της Φρεδεγόνδης και του γιου της, έξεστράτευσε έναντιόν του Χίλντεμπερ και τον άνάγκασε ν' αποσυρθή στη χώρα του.

Όταν έφυγε απ' τον κίνδυνο, η Φρεδεγόνδη σέφτηκε ότι έπρεπε να γλιτώσει για πάντα τόσο από τον Χίλντεμπερ, όσο κι' απ' τον «προστάτη» της Γκοντράν.

Κι' εν πρώτοις έστειλε δυο δολοφόνους για να σκοτώσουν τον Χίλντεμπερ. Μά αυτοί από άδεξιότητα δεν πρόφτασαν να πραγματοποιήσουν το έγκλημά τους. Την τελευταία στιγμή ανελήφθησαν και τους θανάτωσαν με τρομερά βασανιστήρια, αφού προηγουμένως τους άνάγκασαν να δικαιολογήσουν ποιός τους είχε βάλει να δολοφονήσουν τον Χίλντεμπερ.

Ένα μήνα άργότερα, ενώ ο βασιλεύς Γκοντράν της Βουργουνδίας έμπαινε ένα πρωί στο παρεκκλήσιο του παλατιού του, κάποιος δολοφόνος, βαλμένος απ' τη Φρεδεγόνδη, ώθησε έναντιόν του για να τον σκοτώσει.

Μά ο Γκοντράν πρόφτασε και τράβηξε το σπαθί του, άφάλασε τον δολοφόνο και τον συνέλαβε. Μά πριν περάσουν δυο βδομάδες, έγινε και δεύτερη δολοφονική άπόπειρα έναντιόν του Γκοντράν.

Τότε οι δυο βασιλείς, πόν όποιον είχε άπειληθεί η ζωή, ο Γκοντράν και ο Χίλντεμπερ, βλέποντας ότι δεν θά ξέφευγαν ως το τέλος απ' τους δολοφόνους, σημάχθηκαν κι' έξεστράτευσαν έναντιόν της άιμοβόρου βασιλείσεως της Γαλλίας.

Μά η Φρεδεγόνδη είχε κατορθώσει έντοματαξύ να συγκεντρώσει άρκετό στρατό, επί κεφαλής του όποιου μητρε η ίδια και πολέμιος ήρωικά έναντιόν των στρατευμάτων της Βουργουνδίας και της Αυστρασίας, τά όποια στο τέλος κατατρόπωσε. Από τότε έζησε ξέννοιαστη και πανίσχυρη ως το 579, όποτε πέθανε σε ηλικία 55 έτων.

Αυτή ήταν η Φρεδεγόνδη, η πιο καταχθονία και πιο άιμοβόρος βασιλίσα της μεσαιωνικής Γαλλίας.

ΜΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΛΟΧΙΑΣ ΠΟΥΓΙΝΕ... ΒΑΣΙΛΕΥΣ !...

Η επανάσταση της Ντεξίρραντας. Τά μέτρα του Γάλλου στρατ. διοικητού Γουαδελούπας. Όπου επεμείνανε να ειρηνεψή το νησί ο λοχίας Μουριέ. Ο ένθεουσιασμός των ιθαγενών «Έσένα θελωμε !...». Από λοχίας, βασιλεύς ! Τά αγαθά και η άπολαύσεις του θρόνου. Μετά όχτώ μήνες. Η παρακλιση του βασιλεύος. Από δήμερους, κλητήρας ! κτλ.

Πολύ περιέργη κι' έξαιρετικά συγχνητική είναι η περιπέτεια ενός Γάλλου άπαξιοματικού, ο όποιος πριν από πενήντα περίπου χρόνια, από άπλος έφεδρος λοχίας, έγινε για κάμποσο καιρό μονάρχης ενός άνεξαρτήτου βασιλείου. Ο Γάλλος αυτός άπαξιοματικός όνομαζόταν Προσπερίος Μουριέ και ύπηρετούσε ως λοχίας στη στρατιωτική διοίκηση των γαλλικών άποικιών της Γουαδελούπας. Ίδου τώρα και το ιστορικό της άναρρήσεώς του στο θρόνο.

Την εποχή εκείνη, κάποιο μικρό κι' άπομονωμένο νησί των Άντιλλών, η Ντεξίρραντα, κατοικούμενο από γίλιους περίου καιρούς, έζηριζε επανάσταση. Οι ιθαγενείς άγνήθησαν να πληρώσουν φόρους, έδωσαν απ' το νησί τους τον Γάλλο διοικητή, άποφασισμένοι να κυβερνηθούν μόνοι τους.

Ο στρατιωτικός διοικητής της Γουαδελούπας βρήθηκε στην περίπτωση αυτή σε μεγάλη άμηχανία. Τι έπρεπε να κάνει για να έπαύθη την τάξη στο επαναστατημένο νησί; Μπορούσε βέβαια να κινητοποιήσει και να στείλει έναντιόν των επαναστατών στρατό και στόλο. Άλλά δεν ήθελε να χυθή αίμα, δεν τό έβρισκε σωστό να όργανώσει όλόκληρη έκστρατεία για μια τόσο άσημαντή και άστεία εξέγερση. Έκρινε λοιπόν σκοπιμότερο να στείλη στη Ντεξίρραντα έναν έξυλινο άνθρωπο, γνωρίζοντα τη γλώσσα και τον χαρακτήρα των ιθαγενών. Ο άπεσταλμένος του αυτός θά κατούρωνε να κατευνάσει τά πνεύματα και να πείσει τους ιθαγενείς να καταθέσουν τα όπλα. Αυτή ήταν η καλύτερη λύση επί του παρόντος.

Ός πολυ κατάλληλος για μια τέτοια άποστολή θεωρήθηκε ο Προσπερίος Μουριέ, ο όποιος, εκτός των άλλων άλεονεκτημάτων, είχε και το έξαιρετικό προσόν ότι μιλούσε θαμνάσια τη διάλεκτο των ιθαγενών της Ντεξίρραντας.

Πραγματικώς, ο Μουριέ έφυγε άμεσα για το επαναστατημένο νησί, έπαθισθείς σ' ένα μικρό πλοίο.

Όταν οι μαυροί της Ντεξίρραντας είδαν τον Γάλλο λοχία ν' αποβιβάζεται στο νησί τους, με την έπισμη στολή του, τά γυαλιστέα κομπιά, τά γαλιόνια του και το τριαντό του, και μάλιστα όταν τον άκουσαν να τους μιλή τόσο όφραία στη διάλεκτό τους, τρελλάθηκαν σχεδόν απ' τον ένθουσιασμό τους.

Με χορούς, με τραγούδια, με έπιτευρες και χαμοσμένες ροχαγές τον σίωσαν στα χέρια τους, τον μετέφεραν στο καλύτερο όσκημα του νησιού, κι' εκεί τον άνεκχώρησαν άφρα-άβασ... βασιλέα κι' έπασαν και τον έπροσκύνησαν !...

Ο δούστηκος λοχίας τά είχε κυριόλεκτικώς χαμένα. Τά πράγματα βέβαια πήγαναν καλά, αλλά πως θά ξεμπερδευε στο τέλος και πως θά έγκατέλειπε τον θρόνο, που τόσο πρόθυμα του πρόσφεραν οι άγαθοί ιθαγενείς;

Πάντως, για να είναι εν τάξει απέναντι του διοικητού του, ο Μουριέ του έστειλε την άλλη μέρα μίαν άναφορά, πληροφορούντας τον ότι υπήρχε έλλειψις να κατασταλή η επανάσταση των ιθαγενών κι' ότι για να το έπιτύχη αυτό, έπρεπε να παραμείνη στο νησί κάμποσο καιρό άκόμα.

Ο Γάλλος διοικητής της Γουαδελούπας δεν έφερε φουριά καιμια αντίρρηση. Έτσι ο λοχίας—βασιλεύς βρήκε καιρό να κανονίσει τά της ζωής του στο νησί κατά τον καλύτερο τρόπο, έχοντας πάντα την άμείριστη συνδρομή και την ειλικρινή λατρεία των υψικόων του.

Στο διάστημα αυτό ο Μουριέ δοκίμασε όλες τις άπολαύσεις της βασιλείας, χάρισε δια τ' αγαθά του στέμματος. Περνούσε ζωή και πότα ! Σάπλωμα, τεμπελιά, φαγοπότη και... φούρνος να μην καίνου !

Υστερα όμως από όχτώ μηνών άληθινά ήγemonική κι' άδιέκνη ζωή, είδοπαθήθηκε απ' τον διοικητή του ότι η παραμονή του στο νησί τραβούσε σε ύπερβολικό μέκος κι' ότι θά πήγαινε στη Ντεξίρραντα πολύ σύντομα ένα πλοίο για να τον παραλάβη. Πρώ της άπειλής ατύχια, ο λοχίας—βασιλεύς άναγκάστηκε να ένδώσει ένα... βασιλικό διάταγμα, δια του όποιου προσαρτούσε εκ νέου το νησί στις γαλλικές κτήσεις. Κατόπιν παραιτήθηκε από τον θρόνο, με μεγάλη του λύπη βέβαια, και έναγύρθηκε... χωρίς στέμμα, άπλος και λοχίας, στη Γουαδελούπα, άφίνοντας άπορηγόρητους τους υψικόους του και ίδιος τάς ύπάρχους του.

Ο έπιλόγος της περιέργης αυτής ιστορίας είναι άκόμα πιο θλαβερός και άδοξος.

Η γαλλική κυβέρνησης, θέλοντας να δείξει την εδγκωμοσύνη της στον λοχία Μουριέ για την έπιτυχή έκτέλεσι της άποστολής του, τον μετεκάλεσε από τις άποικίες και τον διώρισε... δημοτικόν εισπράκτορα σ' ένα χωριό της Τουραίνης !...

